

سیاست همسایگی؛ کنشگری و هم‌گرایی منطقه‌ای

داود کریمی پور /

عضو هیئت علمی دانشگاه عالی دفاع ملی

دولت در «سیاست

همسایگی»

خود با تلاش

برای بومی سازی

رفاه و امنیت در

منطقه، می‌کوشد

تا با رویکردی

چندجانبه و

جمعی، مُمهر باطلی

بر تلاش‌های

تفرقه افکنانه و

مداخله جویانه

آمریکا بنزند

«سیاست همسایگی» به عنوان یک برداشت نظری، از سالیان دور تا کنون توجه سیاست‌پژوهان و تصمیم‌سازان سیاست خارجی را به خود جلب کرده است. در جمهوری اسلامی ایران نیز، اگرچه از سال‌های پیش ادبیات سیاست همسایگی توسط پژوهشگران تبیین شده، اما دولت‌های پیشین کمترین ضرورت را به عنوان یک گزینه راهبردی بر روی میز سیاست خارجی خویش قرار داده بودند.

در این میان، دولت سیزدهم با درک این ضرورت و با توجه به پویای منطقه‌ای و بین‌المللی، راهبرد سیاست خارجی خود را مبتنی بر سیاست همسایگی قرار داده است؛ در حالی که در دولت‌های گذشته، رویکرد سیاست خارجی دولت‌ها، تعامل با قدرت‌های فرامنطقه‌ای و غیرآسیایی بود، اما پیچیدگی‌های روزافزون قدرت در سیاست جهانی و شکست راهبردهای ستیزه جویانه آمریکا در برابر جمهوری اسلامی ایران، سبب شد تا ناچاراً آمدمی این راهبردها، بیش از پیش رخ بنماید؛ از این رو «دولت عدالت محور مردمی» با توجه به تجربه شکست خورده غرب‌گرایی و رویکرد فرامنطقه‌ای، سیاست همسایگی را محور «کنش فعال» سیاست خارجی خود قرار داده و در مجامع و «سازمان‌های منطقه‌ای»، ماهیت و اهداف این سیاست